

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej **P.P. s. r. o.**, so sídlom v B., P. IČO: X., zastúpenej advokátskou kanceláriou F., s. r. o., so sídlom v B., G. IČO: X. proti povinnej **M.** bývajúcej v T., K. o vymoženie **532,76 eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 8Er 174/2004, o odvolaní a dovolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave č. k. 5 CoE 175/2012-35 z 29. apríla 2013, takto

r o z h o d o l :

- I.** Konanie o odvolaní oprávnenej **z a s t a v u j e.**
- II.** Návrh oprávnenej na prerušenie dovolacieho konania **z a m i e t a.**
- III.** Dovolanie oprávnenej **o d m i e t a.**
- IV.** Povinnej **n e p r i z n á v a** náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Trnava ako súd exekučný uznesením č. k. 8 Er 174/2004-14 z 5. marca 2012 rozhodol o zastavení exekúcie, vedenej na základe notárskej zápisnice, ktorú bližšie špecifikoval v odôvodnení uznesenia. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že oprávnenu predložená notárska zápisnica nie je spôsobilým exekučným titulom v zmysle ust. § 41 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“). Svoj záver založil na zistení, že vyhlásenie o uznaní záväzku a súhlas s vykonateľnosťou notárskej zápisnice uskutočnil za povinnú advokát Mgr. T. K., ktorého záujmy sú v rozpore so záujmami povinnej (§ 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Tohto zástupcu povinnej určila oprávnená vo vopred pripravenej formulárovej zmluve o úvere, ktorej súčasťou bolo aj splnomocnenie už obsahujúce meno splnomocnenca Mgr. T. K. Predmetné splnomocnenie je neplatné (§ 39 Občianskeho

zákonníka) tiež pre svoju neurčitost' a absenciu slobodnej vôle povinnej pri výbere zástupcu. Povinná sa ním vopred vzdala práva uznať alebo neuznať dlh v čase, keď ešte nemala vedomosť o jeho prípadnom vzniku ani výške. S konštatovaním, že predmetná notárska zápisnica ako exekučný titul neobsahuje jednu z materiálnych podmienok vykonateľnosti, a to súhlas povinnej osoby s jej vykonateľnosťou, okresný súd rozhodol o zastavení exekúcie podľa ust. § 57 ods. 1 písm. a/ Exekučného poriadku.

Na odvolanie oprávnenej Krajský súd v Trnave ako súd odvolací uznesením č. k. 5CoE 175/2012-35 z 29. apríla 2013 rozhodol tak, že napadnuté uznesenie okresného súdu ako vecne správne potvrdil (§ 219 ods. 1, 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 31. decembra 2014 – ďalej aj „O. s. p.“). Ďalším výrokom zamietol návrh oprávnenej na prerušenie konania. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že predmetná notárska zápisnica nie je spôsobilým exekučným titulom, z dôvodu nedostatku plnej moci na strane povinnej pri spisovaní notárskej zápisnice a pri vyslovení súhlasu s jej vykonateľnosťou. Konštatoval, že prepojenie medzi Mgr. T. K. ktorý mal na základe plnomocenstva zastupovať dlžníka (povinnú) pri spísaní notárskej zápisnice a oprávnenu (veriteľom v danom zmluvnom vzťahu), je zjavné. Mgr. K. bol nielen vopred zvolený oprávnenu ako zástupca pre povinnú, keďže jeho meno bolo súčasťou predtlačeneho formulára zmluvy, ale tiež zastupoval a obhajoval záujmy oprávnenej v exekučných konaniach, týkajúcich sa vymoženía pohľadávok od úverových dlžníkov.

Ďalej odvolací súd poukázal na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. IV. ÚS 183/2011-16 z 12. mája 2011, ktorým Ústavný súd odmietol ako zjavne neopodstatnené sťažnosti oprávnenej v obdobných prípadoch. Ústavný súd tu konštatoval, že jedným z predpokladov vedenia exekučného konania je relevantný exekučný titul, keďže bez jeho existencie nemožno exekúciu vykonať, a preto je podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľný právny záver krajského súdu vychádzajúci z toho, že ak neexistuje notárska zápisnica, ktorá je spôsobilá byť exekučným titulom buď z hľadiska formálneho, alebo z hľadiska materiálneho, exekúcia je neprípustná, čo je dôvod na zastavenie exekučného konania. Zatiaľ čo dôvody, na základe ktorých všeobecný súd obligatórne zastaví exekúciu (§ 57 ods. 1 Exekučného poriadku), alebo na základe ktorých fakultatívne pristúpi k takémuto rozhodnutiu (§ 57 ods. 2 Exekučného poriadku), upravuje Exekučný poriadok podrobne, okamih (čas), kedy tak má alebo môže urobiť, nie je v ňom ustanovený explicitne. Z uvedeného možno vyvodíť záver, že všeobecný súd rozhodne o zastavení exekúcie kedykoľvek v priebehu konania, len čo zistí, že sú dané dôvody na

ukončenie núteného vymáhania pohľadávky. Z toho vyplýva, že všeobecný súd je povinný v priebehu celého exekučného konania ex offio skúmať, či sú splnené všetky predpoklady na vedenie takéhoto konania.

Návrh oprávnenej na prerušenie odvolacieho konania podľa ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s článkom 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, odvolací súd zamietol s odôvodnením, že v danom prípade neexistovala potreba obrátiť sa s predbežnou otázkou výkladu únievého práva na Súdny dvor Európskej únie.

Proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave - vo výroku zamietajúcom návrh na prerušenie konania - podala oprávnená odvolanie, ktoré odôvodnila tým, že jej bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ O. s. p.), napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p.) a je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Žiadala rozhodnutie odvolacieho súdu v napadnutej časti zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave podala oprávnená tiež dovolanie, v ktorom uviedla, že súdy: 1. rozhodli „nad rámec zverenej právomoci“ (§ 237 písm. a/ O. s. p.), 2. konali vo veci, v ktorej sa už právoplatne rozhodlo (§ 237 písm. d/ O. s. p.), lebo vykonateľnosť exekučného titulu už bola právoplatne posúdená pri poverení súdneho exekútora, aby vykonal exekúciu, 3. oprávnenej odňali možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.) tým, že nezohľadnili jej námietky, konali bez pojednávania a dokazovania a nerešpektovali jej právo na to, aby jej právna vec bola rozhodovaná na základe správneho právneho základu, súčasťou ktorého je aj výklad práva Európskej únie, 4. sa v konaní dopustili inej vady konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), najmä nesprávne zistili skutkový stav, nevykonali náležité dokazovanie, 5. napadnuté rozhodnutie založili na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Oprávnená (ďalej aj „dovolateľka“) žiadala, aby dovolací súd zrušil napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a tiež ním potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Zároveň žiadala, aby bolo dovolacie konanie prerušené podľa ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a Súdnemu dvoru Európskej únie boli predložené prejudiciálne otázky, ktoré bližšie špecifikovala v podanom dovolaní.

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd SR“) najskôr skúmal, či sú dané procesné predpoklady, za splnenia ktorých môže konať o odvolaní oprávnenej.

Oprávnená v procesnom postavení, v ktorom sa nachádza v preskúmvanej veci, bola už účastníčkou konania vo viacerých iných, skutkovo a právne obdobných konaniach pred Najvyšším súdom SR, v ktorých tak, ako aj v tomto prípade, podala odvolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu. Najvyšší súd SR konanie o jej odvolaniach v týchto veciach zastavil (viď napríklad rozhodnutia z 19. februára 2014 sp. zn. 1 OboE 6/2013, zo 16. apríla 2014 sp. zn. 1 OboE 92/2013, z 23. septembra 2014 sp. zn. 1 OboE 113/2014, zo 14. októbra 2014 sp. zn. 1 OboE 178/2014, zo 16. decembra 2014 sp. zn. 1 OboE 153/2014) s tým, že odvolaním možno napadnúť len rozhodnutie súdu prvého stupňa a Najvyšší súd SR na rozhodnutie o odvolaní smerujúcom proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je funkčne príslušný (§ 9 ods. 1 a 2 O. s. p. a § 10 ods. 1 a 2 O. s. p.). Najvyšší súd SR na uvedené rozhodnutia v podrobnostiach poukazuje s tým, že aj v preskúmvanej veci sa stotožňuje s právnymi závermi v nich vyjadrenými.

Vzhľadom k tomu, že funkčná príslušnosť Najvyššieho súdu SR na prejednanie odvolania oprávnenej nie je daná, Najvyšší súd SR konanie o odvolaní zastavil (ust. § 103 a 104 ods. 1 O. s. p.).

II. Najvyšší súd SR ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave podala včas oprávnená, zastúpená v súlade s ust. § 241 ods. 1 veta druhá O. s. p., skúmal najskôr, či je dôvodný jej návrh na prerušenie dovolacieho konania podľa ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

K podobnému návrhu oprávnenej na prerušenie dovolacieho konania sa už Najvyšší súd SR vyjadril vo viacerých iných skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých tá istá oprávnená vystupovala v procesnom postavení dovolateľky. Ako príklad je možné uviesť rozhodnutia z 22. augusta 2013 sp. zn. 4 Cdo 24/2013, z 21. augusta 2013 sp. zn. 5 ECdo 40/2013, z 26. júla 2013 sp. zn. 2 ECdo 63/2013, z 9. júla 2013 sp. zn. 4 Cdo 326/2012 a z 3. júla 2013 sp. zn. 3 Cdo 34/2013, na ktoré Najvyšší súd SR v podrobnostiach poukazuje s tým, že s právnymi závermi v nich vyjadrenými sa stotožňuje aj v preskúmvanej veci, pre účely ktorej opakuje, že Súdny dvor Európskej únie má právomoc vydať rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach, ktoré sa týkajú: a/ výkladu zmlúv; b/ platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr Európskej únie. Pokiaľ ale procesný postup súdov vo veci, v ktorej sa navrhuje prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p., má podklad v aplikácii vnútroštátneho práva, nie je žiadny dôvod pre prerušenie konania. Dovolací súd vzhľadom na to nedôvodný návrh na prerušenie konania zamietol.

III. V ďalšom Najvyšší súd SR bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) skúmal, či oprávnenou podané dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť podľa ust. § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

V danom prípade dovolací súd rozhoduje o dovolaní v obdobnej veci, aká už bola v počte väčšom ako päť, predmetom konania pred dovolacím súdom na základe skoršieho dovolania podaného tou istou dovolateľkou – vid' konania vedené na Najvyššom súde SR pod sp. zn. 1 Oboer 182/2013, 1 Oboer 291/2013, 1 Oboer 216/2014, 1 Oboer 235/2014, 1 Oboer 258/2014 a 1 Oboer 277/2014. Dovolací súd sa s odôvodneniami rozhodnutí, ktoré boli vydané v týchto konaniach, v celom rozsahu stotožňuje a poukazuje na ne. V zmysle ust. § 243b ods. 7 O. s. p. už ďalšie dôvody neuvádza.

IV. Oprávnená z procesného hľadiska zavinila, že sa konanie o jej odvolaní muselo zastaviť a vznikla jej povinnosť nahradiť povinnej trovy tohto konania (§ 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 146 ods. 2 O. s. p.). V konaní o jej dovolaní vzniklo procesne úspešnej povinnej právo na náhradu trov konania proti oprávnenej, ktorá úspech v dovolacom konaní nemala (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). Najvyšší súd SR nepriznal povinnej náhradu trov týchto konaní, lebo povinná nepodala návrh na ich priznanie (§ 151 O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu SR pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný žiadny opravný prostriedok.

V Bratislave, 28. apríla 2015

JUDr. Juraj S e m a n, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Mária Némethová